

Domnișoara Honey

Matilda merse la școală mai târziu decât alți copii. Cei mai mulți copii încep să meargă la grădiniță pe la cinci ani, sau chiar mai devreme, dar părinților Matildei puțin le păsa de educația fetei, așa că se treziră prea târziu s-o dea la școală. Matilda păși pentru prima oară într-o sală de clasă la vârsta de cinci ani și jumătate.

Școala primară locală era o clădire urâtă de cărămidă și se numea Școala Primară Crunchem Hall¹. Avea cam două sute cincizeci de elevi, cu vârste între cinci și doisprezece ani. Directoarea școlii, șefa, comandantul suprem al acestei instituții, era o femeie de vârstă mijlocie absolut uimitoare, pe nume domnișoara Trunchbull².

Firește că Matilda a fost repartizată în clasa celor mici, unde mai erau încă optsprezece băieți și fete cam de vârsta

¹ Joc de cuvinte: în limba engleză, *crunchem ball* este o pronunție alternativă pentru *crunch them all*, adică „strivește-i pe toți”. Aluzie la modul în care școala respectivă strivește individualitatea copilului.

² Numele acestei fioroase femei provine din alipirea cuvintelor *truncheon* care înseamnă „băț”, „baston” și *bull* adică „taur”.

ei. Învățătoarea lor se numea domnișoara Honey¹ și nu putea avea mai mult de douăzeci și trei ori douăzeci și patru de ani. Avea un chip frumos, palid, de formă ovală, ochi albaștri de madonă și păr șaten-auriu. Avea un trup atât de subțire și de fragil, încât te temeai că, dacă ar cădea, s-ar sparge-n mii de bucățele, ca o figurină de porțelan.

Domnișoara Jennifer Honey era o făptură tăcută și blândă, care nu ridica niciodată vocea și nu zâmbea decât rareori. În ciuda acestui fapt, avea, fără îndoială, darul de a se face iubită de toți copiii din clasă. Părea să înțeleagă de minune uimirea și teama care-i cuprinde pe micuții aduși pentru prima oară într-o sală de clasă și obligați să respecte ordine. Pe chipul domnișoarei Honey se zugrăvea o căldură aproape materială atunci când vorbea cu un elev nou-venit la ea în clasă, căruia încă îi era dor de casă.

Domnișoara Trunchbull, directoarea, era cu totul alt fel de femeie. Semăna teroare pe unde trecea, fiind un monstru gigantic, un tiran care-i băga în sperieți pe elevi și profesori deopotrivă. Chiar și de la distanță se putea vedea o aură amenințătoare plutind în jurul ei, iar când se apropia aproape că puteai simți fierbințeala furiei care radia din trupul ei ca dintr-o vergea de metal încinsă. Când mărșăluia – domnișoara Trunchbull nu mergea niciodată, ea mărșăluia ca un soldat prin furtună, cu pași uriași și mâinile mișcându-i-se pe lângă

¹ În limba engleză, „miere“.

corp – așadar, când mășăluia pe vreun coridor, o puteai auzi pufnind din când în când, iar dacă cumva îi ieșea în cale un grup de copii, trecea printre ei ca un tanc, iar micuții erau azvârliti cât colo, în stânga și-n dreapta ei. Slavă Cerului că nu sunt mulți oameni ca ea pe lume, deși vreo câțiva tot sunt și poate că unii dintre noi vor da peste vreunul vreodată în viață. Dacă vi se întâmplă asta, purtați-vă ca și cum ați fi dat peste un rinocer furios ascuns într-un tufiș: suiți-vă repede în primul copac și stați acolo până trece primejdia. Această femeie, cu toate hachițele și înfățișarea ei neobișnuită, este aproape imposibil de descris, însă am să mă străduiesc să v-o înfățișez mai încolo. Deocamdată, s-o lăsăm în plata ei și să ne întoarcem la prima zi de școală a Matildei, ca elevă a domnișoarei Honey.

După ce făcu prezența, ca de obicei, strigând numele fiecărui copil, domnișoara Honey le înmână pe rând un caiet nou-nouț de exerciții.

— Sper că v-ați adus creioanele, zise ea.

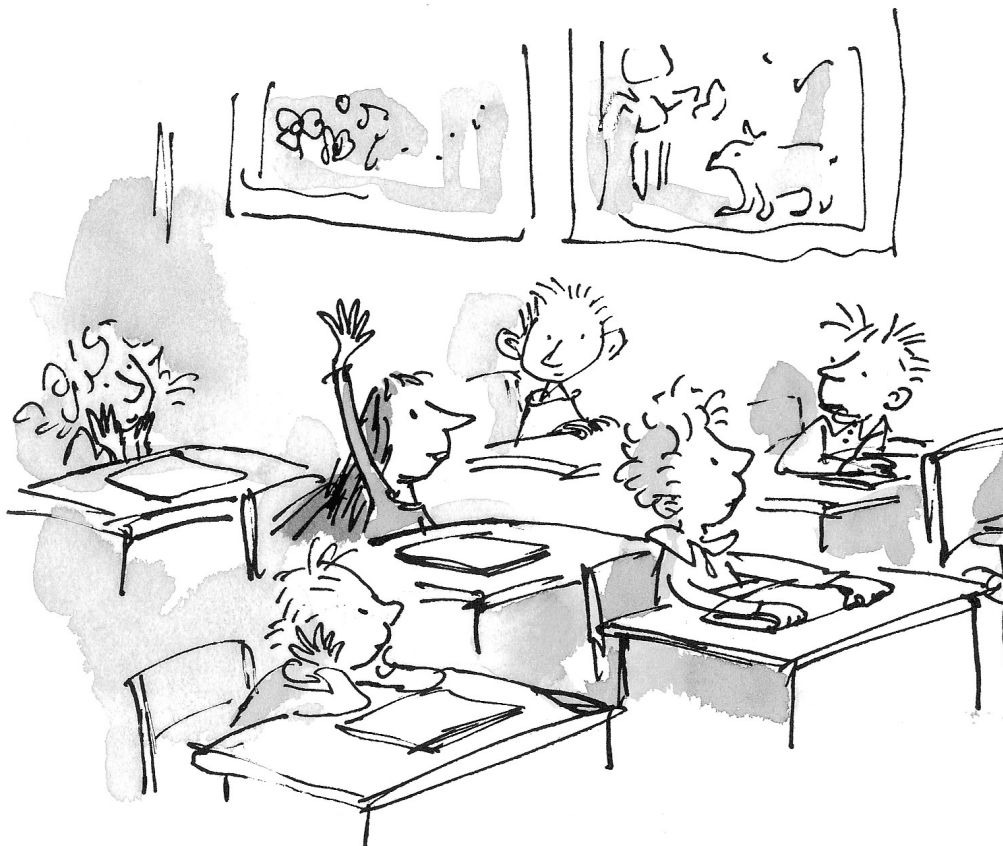
— Da, domnișoară Honey, răspunseră ei cântat.

— Bine. Aceasta e prima voastră zi de școală. E începutul a cel puțin unsprezece ani lungi de școală, prin care va trebui să treceți cu toții. Șase dintre acești unsprezece ani îi veți petrece chiar aici, la Crunchem Hall, unde, cum bine știți, domnișoara Trunchbull este directoare. Haideți să vă spun câteva lucruri despre domnișoara Trunchbull, spre binele vostru. Impune măsuri de disciplină foarte stricte în toată școala, așa că vă rog

să mă ascultați și să faceți tot posibilul să vă purtați exemplar în prezența ei. Să nu vă luați niciodată la harță cu ea. Nu-i răspundeți niciodată obraznic. Faceți întocmai cum vă spune. Dacă o supărați cumva, vă poate face praf, ca pe niște morcovi băgați în blender. Nu e de râs, Lavender. Te rog să nu mai rânjești așa. Ați face bine să băgați la cap că domnișoara Trunchbull e foarte severă cu oricine întrece măsura în școala asta. Ați înțeles?

— Da, domnișoară Honey, ciripiră cu mult entuziasm nouăsprezece voci.

— Dorința mea este să vă învăț cât mai mult acum cât sunteți elevii mei, continuă domnișoara Honey, pentru că știu cât de bine o să vă prindă acest lucru în viitor. Până la sfârșitul acestei săptămâni vreau ca fiecare dintre voi să știe pe dinafară tabla înmulțirii cu doi. Într-un an de zile, trag nădejde că veți stăpâni cu toții toată tabla înmulțirii, până la doisprezece. Acest lucru o să vă ajute enorm în viață. Ia să vedem, e cineva dintre voi care știe deja înmulțirea cu doi?

Matilda ridică mâna. Era singura care ridicase mâna.

Domnișoara Honey se uită atentă la nodul de fetiță cu păr negru, fețișoară rotundă și serioasă, care ședea în al doilea rând.

— Minunat, spuse ea. Ridică-te în picioare, te rog, și recită-ne cât știi tu...

Matilda se ridică în picioare și recită tabla înmulțirii cu doi. Însă nu se opri la doi ori doisprezece egal douăzeci și patru, ci continuă cu doi ori treisprezece egal douăzeci și șase, doi ori paisprezece egal douăzeci și opt, doi ori cincisprezece egal treizeci, doi ori șaisprezece egal...

— Stop, zise domnișoara Honey.

Ascultase uimită acest curgător recital și o întrebă:

— Până când poți s-o ții așa?

— Până când? spuse Matilda. Chiar nu știi. Destul de mult, cred.

Domnișoara Honey nu zise nimic o vreme, ca să poată digera această informație neobișnuită.

— Vrei să spui, zise ea, că știi cât fac doi ori douăzeci și opt?

— Da, domnișoară Honey.

— Cât fac?

— Cincizeci și șase, domnișoară Honey.

— Dar dacă te-aș întreba ceva mai greu, cum ar fi doi ori patru sute optzeci și șapte? Ai ști să calculezi?

— Cred că da, domnișoară Honey, spuse Matilda.

— Ești sigură?

— Da, domnișoară Honey, sunt destul de sigură.

— Ei bine, spune-mi cât fac doi ori patru sute optzeci și șapte?

— Nouă sute șaptezeci și patru, răspunse pe dată Matilda.

Vorbea încet și respectuos, fără intenția de a se da mare.

Domnișoara Honey se holbă la fetița plină de uimire, dar când vorbi, vocea ei păstra același ton obișnuit.

— Cu adevărat splendid, zise ea, dar sigur că înmulțirea cu doi e mai ușoară decât cea cu numere mai mari. Alte table ale înmulțirii mai știi? Știi și tabla înmulțirii cu numere mari?

— Da, domnișoară Honey, cred că o știi.

- Pe care, Matilda? Cât de mult ai învățat?
— Păi... nu știu, răspuse Matilda. Nu înțeleg întrebarea.
— Te întreb dacă știi, de pildă, tabla înmulțirii cu trei.
— Da, domnișoară Honey.
— Și cu patru?
— Da, domnișoară Honey.
— Bine, Matilda, dar *până unde* știi? Tabla înmulțirii cu doisprezece o știi?
— Da, domnișoară Honey.
— Cât fac doisprezece ori șapte?
— Optzeci și patru, răspuse Matilda.

Domnișoara Honey tăcu și se lăsă pe spate în scaunul ei de la catedră, o masă obișnuită, așezată în fața clasei, chiar la mijloc. Era foarte surprinsă de acest dialog, dar avu grijă să nu arate acest lucru. Nu mai întâlnise niciodată un copil de cinci ani – ba chiar niciunul de zece ani! – care să înmulțească în cap cu atâta ușurință.

— Sper că ați fost cu toții atenți, se adresă ea întregii clase. Matilda este o fetiță norocoasă. Are părinți minunați, care au învățat-o deja table ale înmulțirii foarte avansate. Cine te-a învățat, Matilda, mama ta?

— Nu, domnișoară Honey, nu m-a învățat mama.

— Atunci înseamnă că ai un tătic pe cinste! Pare a fi un profesor minunat.

— Nu, domnișoară Honey, zise iar Matilda cu voce joasă, nu tatăl meu m-a învățat.

— Vrei să spui că ai învățat singură?

— Nu știu precis, răspuse Matilda. Pur și simplu îmi vine foarte ușor să înmulțesc numerele între ele.

Domnișoara Honey trase adânc aer în piept, apoi expiră foarte încet. Privi din nou spre copila cu ochi strălucitori care ședea lângă masa ei, simplă și solemnă.

— Zici că nu ți se pare greu să înmulțești numerele între ele, spuse ea. Poți să ne explici puțin cum faci asta?

— O, zise Matilda, nu știu sigur.

Domnișoara Honey aștepta. Clasa tăcuse, așteptând răspunsul.

— De exemplu, zise domnișoara Honey, să zicem că-ți cer să calculezi cât fac paisprezece ori nouăsprezece... ba nu, stai, e prea complicat...

— Două sute șaiszeci și șase, răspuse Matilda încetișor.

Domnișoara Honey lăsă creionul jos, își scoase ochelarii și începu să-i ștergă cu un șervețel. În clasă domnea o

liniște deplină – toți elevii fiind atenți să vadă ce va zice acum învățătoarea. Matilda ședea în continuare în picioare, lângă catedră.

— Spune-mi, Matilda, zise învățătoarea care încă-și mai ștergea ochelarii, ce se întâmplă în mintea ta, exact, atunci când ai de făcut o înmulțire ca cea de mai înainte? Evident, ai nevoie să calculezi rezultatul, dar tu pari să faci aceste calcule aproape instantaneu. Cum ai făcut și mai înainte, când ai înmulțit paisprezece cu nouăsprezece...

